

OPONENTSKÝ POSUDEK NA DIPLOMOVOU PRÁCI MARKÉTY ŠINDELKOVÉ
Československé beatové festivaly (1967, 1968 a 1971) pod vlivem britských a amerických
hudebních vzorů

Tři československé beatové festivaly, které se odehrály v pražské Lucerně na sklonku šedesátých a počátku sedmdesátých let, patří k nejsilnějším tématům z historie české rockové hudby. Staly se jakýmsi symbolem éry, kterou další osudy českého bigbitu obestřely nimbem jakéhosi zlatého věku.

Beatovým festivalům byla věnována ze strany české hudební publicistiky značná pozornost již od prvních pokusů o vypsání historie českého rocku (Kouřilův Český rock'n'roll a především „báječné vyprávění starců“ Kdopak by se rocku bál od Vojtěcha Lindaura a Ondřeje Konráda v časopisu Gramorevue. Téma se zhusta objevuje i v memoárové literatuře, došlo k soubornému vydání dostupných oficiálních nahrávek atd.

Psaní o československých beatových festivalech tedy může být smysluplné a výtěžné jako přebírání vysočanského blešáku v neděli večer. Jenže pak je tu ještě možnost změnit úhel pohledu, a to Markéta Šindelková udělala. Provázet hudbu, kterou jeho účastníci hráli, s tím, co se v danou dobu dělo v angloamerickém rocku, ukázat styčné plochy a vzájemné vazby.

Jak se s tím vypořádala? Tak napůl.

Co kvitují: výběr a rozložení narátorů. Jsou tu zastoupeni aktivní účastníci z (to slovní spojení se příliš nehodí, ale budiž) „obou stran barikády“ – to jest nejen muzikanti a lidé, kteří se podíleli na organizaci festivalu, ale je zde i „prostý divák“. Dále: hladké zvládnutí dostupné literatury. Možná bych jen upozornil na zajímavé svědectví o druhém beatovém festivalu v memoárech Mikoláše Chadimy. a pak to, že práce je evidentně psána se zájmem a s chutí, že téma je autorce blízké.

Jde-li o vztah domácího rocku v éře beatových festivalů a dění v rockové hudbě na Západě – nedozvěděl jsem se nic nového, nic podstatného mi tu nechybí. Podnětné je zjištění, jak některé kapely dávaly přednost důslednému stylovému pascování před vlastní tvorbou (s. 68). Stylovost versus vlastní tvorba – byť eklektická –, to tehdy patřilo k velmi přetřásaným tématům, asi jako čeština versus angličtina v rockových textech. Je dobře, že autorka neminula dočasnou zálibu amerického stylu west coast a především zdejší pozoruhodnou oblibu bluesrockového tria Cream, kteří jako zřídlo inspirace a vzor zanechali v Čechách i na Slovensku opravdu značnou stopu.

Může se zdát, že práce je „prebeatlesovaná“ (i já bych se asi trochu krotil), jenže marná sláva, po celé sledované období to byli oni, kdo určoval kurz vývoje pop music, posouval milníky a i přes rostoucí konkurenci přinášel nové podněty a výzvy. Recepte tohoto fenoménu

v Československu by byla velmi zajímavá – jak z hlediska posluchačského, tak muzikantského, protože od určité chvíle se ty písničky prostě nedaly v klasickém rockovém obsazení zahrát –, a tady jsem tedy čekal víc.

Dost nepříjemně mne překvapily chyby, které jsem v textu našel. Opravdu jich není málo. Od špatných názvů písniček či desek (It's all Over Now Baby Blue je od Dylana a skupina Them ji jen kongeniálně uchopila, proslulá labutí píseň skupiny Framus Five se jmenuje Město ER a ne Air, písnička Christmas Time od Provisoría má poloviční stopáž atd.), od chyb v angažmá jednotlivých muzikantů (Luboš Andršt u Šesti strýců fakt nehrál, Olympic nedostal scénu v Semaforu po pořadu Ondráš podotýká, ale v jeho rámci), k velmi sporným formulacím (Michala Prokopa asi lze označit za prvního představitele soulu v Čechách – i když Spáleného Hipps se svými motownskými covery vystarovali paralelně s ním, a v Ostravě už se taky leccos peklo – opravdu nebyl „prvním představitelem bluesové hudby“). Nadšení je hezká věc, ale pečlivost má taky něco do sebe.

Opatrný bych byl i v přejímání některých tvrzení protagonistů (bratislavská skupina The Buttons byla populární po celém Československu, tvrdí s oblibou její předák Dodo Šuhajda – já to tedy slyšel jinak, nehledě na to, jak velký akční rádius mohla v letech 1965-68 slovenská skupina bez rozhlasových nahrávek v Houpačce a s pár zmínkami v Melodii mít).

A sakra, tu velmi zavádějící paralelu osudů manažera The Beatmen Petera Tuchschera s Brianem Epsteinem jsem fakt použil?

Sečteno a podtrženo – Dvojka s výstrahou.

V Praze dne 2. 6. 2016

Radek Diestler